

Fiberverk och återseende

Hagbart Sollös, skulptur och måleri, Kerstin Strandberg, skulptur och objekt
Härnösands Konsthall och Galleri till 8 september

Utifrån vitt skilda praktiker och utgångspunkter talar sommarens båda utställare på Härnösands konsthall om att lyssna till sitt material. I Kerstin Strandbergs fiberarbeten är sisal och bast det bärande materialet. Den norske skulptören Hagbart Sollös tar sig in i olika stenarter och blottlägger deras inneboende karaktär: basalt, diabas, larvikit. Båda arbetar med de kontraster och motsättningar materialen medför.

I Strandbergs verk i Galleriet är sisal dominerande material. En motsträvig fiber från en kaktusart. Den låter sig inte hanteras hur som helst. Med den traditionella ryaknuten fäster Strandberg fibrer i återvunna ramverk och gallerverk. Till konstruktionen påminner verken om glesa ryamattor med ett sammanhållande bottenlager och en taktill yta och struktur som bär fram olika uttryck. Här kan man föreställa sig att konstnären hållit upp sitt material för att lyssna sig till vilka möjligheter det medger. Ett vackert samspel mellan material, struktur och konstruktion pågår i diptyken *Okänt område* och *I riktning mot*. Den motspänstiga sisalfibern tar många överraskande vändningar i *Händelser* och *Uppbrott* där det slumpartade och ostrukturerade kontasteras mot en bakgrund av regelbundenhet. I det niodelade verket *Stadier* arbetar Strandberg med svart bast och de uttrycksmöjligheter materialet lånar sig till. Även här gör hon ett antal variationer för att uttömma registret. Man tycker sig stå inför reliefer av sten eller rester av förkolnade väggar. Det är uppfinningsrikt och väl genomfört. Den organiska fibern utmanar mineralriket där Hagbart Sollös är verksam.

Sollös är konstnären som gjort utsmyckningen *Evolusion* som sträcker sig genom centrala Härnösand. Med början på Mellanholmen landar dess tredje del på Stora Torget i en vattenkonst bestående av tre stenblock i labradorgranit av arten larvikit, som bryts i norska orten Larvik. Tjugo år efter uppförandet gästar han åter Härnösand och dess konsthall. Sollös behärskar både måleri och skulptur vilket gör promenaden i konsthallen till en varierad upplevelse. I en instruktiv film talar konstnären om sitt huvudsakliga material; sten. Hur han strävar efter att fånga signaler som lagrats i berget i miljontals år. Om stenen som berör områden inom oss som sällan väcks till liv. I sitt tal påminner han om Ingemar Stenmark. Han presenterar också sin palett; de bergarter han föredrar, dess skiftande kristallstruktur och den kolorit de erbjuder.

Det är för väl att Sollös nu visar sina olika sidor. I Konsthallen finns inga prestigefyllda monument. Här möts man av ett mindre anspråksfullt tilltal. Liksom konstnären närmar sig stenen med ett lyssnande sinne inbjuder verken till dialog. I många fall arbetar han med kontrasten mellan det blankt polerade och det råa och grovhuggna. Ett grepp som dock inte överutnyttjas. Så skapar han insida och utsida i två *Fragment* i mörk basalt. De ser ut att vara fossiler eller lämningar från någon arktisk strand. *Organisk Geometri* befinner sig formmässigt just på gränsen mellan dessa polariteter men många verk ansluter sig mer till det organiska, vilket är en tilltalande tolkning av stenens och bergets inneboende budskap. En *Vridning* mot organisk materia, för att citera ännu en verkstitel.

Det finns en anstrykning av dyrbarhet och elegans i all sten som poleras blank. Det är en inneboende koppling man inte frigör sig ifrån. I *Skålform* av blåskimrande larvikit drivs denna egenart till sin ytterlighet. Det ser flott och dyrt ut. Och vackert. Men för övrigt är det en förtjänst att konstnären i utställningens urval inte utvecklat möjligheten att skapa prestige och skryt. Det är mycket sympatiskt att han istället intar positionen som förmedlare och tolk mellan berget, stenen och oss betraktare.

Text och foto: Margareta Klingberg
Volym 2012-08-13